

# Söndagen efter Jul

2 Årg. Ev. Mark. 10:13-16

I.N.J

Idag firar vi den sista söndagen 2024. Årets slut är bara två dagar bort. Överskriften i evangelieboken är "*Guds barn*", och vi har fått lyssna till det underbara evangeliet om Jesus och barnen.

De är goda påminnare – de små! Och bra på mycket! Som detta *att leva i nuet*. Barn är ju experter på det, eller hur! Ett tryggt barn oroar sig inte för framtiden. Mor och far finns ju alltid i närheten. Där är den stora tryggheten. Ett barn behöver vare sig veta eller förstå allt, det kan tryggt kasta sig i sina föräldrars famn ändå, eller hålla den trygga handen, när man själv är orolig, rädd eller ledsen!

Detta säger oss också något om hur det är att vara *ett barn hos Gud* – det är alltså att leva tryggt i Guds eviga nu, inte i går och inte morgon – utan nu. Att vara ett barn hos Gud – det betyder också att vi inte är våra egna, utelämnade åt oss själva, vi är vare sig rännstensungar eller barn på drift. Nej, som Paulus skriver i Galaterbrevet: "*Gud har sänt sin sons ande in i vårt hjärta, och den ropar: "Abba! Fader!"*".

Det handlar om frimodighet alltså. Och barn är ju i regel det om det är trygga och harmoniska. Och så borde också vi kristna vara, även om vi av naturen så gärna vill vara vuxna, visa och förståndiga, och detta trots att Jesus har sagt: "*Sannerligen, den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig ditin*"

Men varför som barn? Inte för att barn är oskyldiga – ibland kan de ju vara allt annat än änglalika. Det vet väl var och en som har haft med barn att göra. Inte heller betyder det att vi skall hysa barnsliga och omogna tankar om Gud. Den s.k. "*barnatron*" handlar inte om det. Ingen av oss går väl klädda i de kläder eller skor vi hade som barn? Vi talar väl inte barnspråk och leker inte heller med dockor eller i sandlådan? Nej, som Paulus skriver i 1 Kor. 13:11: "*När jag var barn, talade jag som ett barn, förstod som ett barn och tänkte som ett barn. Men sedan jag blev vuxen har jag lagt bort det barnsliga*".

Och på ett annat ställe i samma brev, i kap 14 och vers 20 säger han: "*Var inte barn till förståndet, nej, var barn i fråga om allt ont och fullvuxna till förståndet*". Vi är inte menade att bli kvar på ett andligt barnstadium. Vi skall växa. Orkar ni med ännu ett bibelcitat? I Heb. 6:1 står det: "*Låt oss inte uppehålla oss vid det man först får lära sig om Kristus utan gå vidare till det som är avsett för vuxna*".

Men om det är så, varför säger då Jesus som han gör i evangeliet? Ja, nu är ju meningen inte den att vi skall *bli* barn, utan att vi skall bli *som* barn! Vad det handlar om är ju istället tillit och beroende. Barn finner sig i att vara små, att bli omhändertagna eftersom de – om nu allt är rätt ställt – litar fullt ut på mor och far. Låt vara att de flesta barn ganska kvickt lär sig säga: ”*Kan själv!*”. Men det brukar ju sällan lyckas. Och då är det ju för väl att mor och far finns där liksom när de ramlar och slår sig, när de är rädda och ledsna, när det är något de behöver! Och de tvivlar inte på att det är där hjälpen finns.

Jag tänker på orden i psalmen ”Blott en dag” – som vi skall sjunga om en stund – där Lina Sandell skriver:

*Allt ju vilar i min Faders händer  
Skulle jag som barn väl ängslas då?  
Han som bär för mig en Faders hjärta  
Han ju ger att varje nyfödd dag,  
Dess beskärda del av fröjd och smärta,  
Möda, vila och behag.*

Egentligen hade Lina skrivit: ”*Han som har mer än en moders hjärta*”. Men det ville man att hon skulle ändra. Och Lina föll till föga, vilket ju var synd. För detta, att Gud är vår Fader handlar inte om manlighetens företrädare framför det kvinnliga – utan om att hos Gud finns både det starka och det ömma – det som vi traditionellt kallar för manligt och kvinnligt.

Är vi nu barn hos Gud, och inte föräldralösa, då vet vi också var vi skall gå med vår bön denna årets sista söndag, med vårt ”förlåt”, med vårt ”hjälp” och vårt ”tack”, nämligen till Gud själv! Vi får ropa: ”*Abba! Fader!*”. Och är vi Guds barn, då behöver inte sorgen över det förgångna följa oss in i det nya året, eftersom förlåtelsen finns. Bittra minnen behöver inte gräma oss, eftersom det finns läke-dom i Jesu sår. Och de varför, som inte fått några svar, får vi lämna i tron, att Gud vet bäst och att man kan vara vid gott mod, utan att förstå allt och vara lika vis som Gud.

Och vår glädje, över allt gott vi fått ta emot under det år som snart är till ända, den behöver vi inte rikta ”*till livet som gav oss så mycket*”, utan till Gud som gav oss livet och som är ”alla goda gåvors givare”. Och när det gäller framtiden – oron och önskningsarna inför det som skall komma – också det lämnar vi åt Gud, som ”*har mer än en moders hjärta*”.

Jag tänker på några ord som stod på väggbonader i många fromma hem: ”*Gårdagen är förbi. Morgondagen har vi inte sett, men idag hjälper Herren*”. Det betyder ju i klartext att jag inte behöver klara av livet på egen hand. Jag är ju ett

barn hos Gud. Jag har en Fader som sörjer för mig och som hjälper mig – om inte *ifrån allt* det som är svårt – så alltid *igenom allt* det som är svårt.

Hur gott är det inte att veta det! Ett årsskifte kan ibland kännas så fruktansvärt tungt. Vi kan bli lika förlamade, lika trötta och uppgivna, som pendeln i den kända berättelsen om klockan - den som gav Lina Sandell inspirationen till psalmen ”Blott en dag”. Helt plötsligt slutade pendeln att gå. När urtavlan märkte det, frågade den pendeln varför den slutat att svänga. Pendeln förklarade för urtavlan, att den inte orkade längre. Den hade räknat ut hur många gånger den skulle svänga under ett dygn: Ett slag i sekunden, det betyder 86.400 gånger på ett dygn. Och med tanke på detta svindlande tal, och den oerhörda bördan, gav pendeln upp. Då sade urtavlan att istället för att räkna, kunde pendeln ”*ta ett slag i taget*”. Och så fattade den mod och började den gå igen.

Vi står ju - som sagt - vid ett årsskifte. Då är det väl helt naturligt både att blicka tillbaka och att se framåt. Tillbakablickar tenderar lätt att fånga oss i det förgångna, bittra och besvikna, och framåtblickarna, blir ofta lika ängsliga som förlamande. Det är lätt, att som pendeln i berättelsen, ge upp, eftersom man inte orkar, repa mod. Men så här på årets sista söndag, kan det finnas anledning att erinra sig, att lika lite som vi skall leva i det förflutna, lika lite skall vi leva i framtiden. Vi skall leva nu och lära oss att ta ”*blott en dag, ett ögonblick i sänder*”. Det är det de ville påminna oss om – de små som kryllar i Jesu öppna frälsarfamn.

Är jag ett barn hos Gud, då behöver jag vare sig vara duktig eller stark. Jag får ta ”*blott en dag ett ögonblick i sänder*”. Han får bära mig över tröskeln till det nya året, precis som det heter i Psaltarens 68:e psalm: ”*Lovad vare Herren! Dag efter dag bär han oss, Gud är vår frälsning*”. Amen.

Psalmer: 115, 431, 249, 33 v 4-5